

Informe del Consell de Protecció de la Natura sobre el Projecte de Pla territorial metropolità de Barcelona.

(Aprovat pel Ple del Consell de Protecció de la Natura de 14 de juliol de 2009)

Amb motiu de l'aprovació inicial del projecte de Pla territorial metropolità de Barcelona pel conseller de Política Territorial i Obres Públiques en data 22 de maig de 2009 i de sotmetre's a informació pública el projecte de Pla territorial metropolità de Barcelona i el seu informe de sostenibilitat ambiental, el Consell de Protecció de la Natura ha elaborat el present informe en el marc de les seves funcions i competències.

1 Tot i que en l'*Informe de consulta pública de l'Avantprojecte* es comentí que de manera prèvia a l'elaboració del projecte de Pla territorial metropolità de Barcelona durant el 2008 es van realitzar 47 sessions de presentació de l'Avantprojecte del Pla territorial metropolità de Barcelona i 136 reunions amb institucions i entitats de tota mena, cal deixar constància que cap d'aquestes reunions o sessions de presentació van adreçar-se de manera explícita al Consell de Protecció de la Natura, que no s'ha d'oblidar que és l'organisme consultiu en matèria de protecció de la natura i del paisatge d'acord amb allò que s'estableix a la Llei 12/85, de 13 de juny, d'Espais Naturals i al Decret 239/1986, recentment modificat pel Decret 255/2007.

2 Cal valorar de manera molt positiva que d'acord amb allò que s'exposa a la *Memòria general* del Pla territorial metropolità de Barcelona, el nou model de planificació territorial consideri el sistema d'espais naturals com un component de la planificació territorial tant important com el sistema d'assentaments o el sistema d'infraestructures de mobilitat.

També s'ha de considerar positiu l'esforç per aplicar en aquest Pla els *Criteris per al desenvolupament del Programa de Planejament Territorial* elaborats pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, especialment en aquells aspectes més relacionats amb la conservació dels espais naturals i el manteniment de la connectivitat ecològica i la funcionalitat dels sistemes naturals, i la seva concreció en els criteris específics que han de regir l'establiment del sistema d'espais oberts i dels sistemes d'assentaments i d'infraestructures de mobilitat.

El model resultant de l'aplicació d'aquests criteris pel que fa al sistema d'espais oberts és, en general, força acceptable i millora sensiblement el presentat amb anterioritat en l'Avantprojecte de Pla. És en aquesta direcció que s'ha de valorar favorablement la intenció de revisar el Pla territorial general, que fàcilment es podria posar com a exemple d'insostenibilitat ambiental, i de fer-ho, com es diu a la *Memòria general*, a partir de l'elaboració dels plans territorials parcials dels set àmbits previstos. També s'ha de remarcar l'interès de la proposta de desplegar el Pla de manera singularitzada per a cadascun dels territoris de la regió i que, per fer-ho en alguns d'aquests àmbits, el Pla prevegi l'elaboració de plans directores urbanístics específics, en el benentès

que això no hauria de servir per postergar encara més la resolució d'alguns dels problemes territorials més punyents que afecten el territori metropolità.

També cal considerar positivament el tractament que el Pla fa del paisatge i la inclusió a la part normativa del Pla d'unes *Directrius del paisatge*. Aquest tractament de les qüestions paisatgístiques era especialment necessari en un àmbit com el de la Regió metropolitana de Barcelona, on la insensibilitat vers el paisatge de molts desenvolupaments urbans i instal·lacions i infraestructures ha comportat una notable pèrdua de qualitat paisatgística.

3 El criteri de jerarquia normativa establert a la Llei de política territorial determina que els plans urbanístics han de ser coherents amb les determinacions dels plans territorials parcials, però a l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona es dona la paradoxa que es presenta aquest projecte de Pla quan la major part de la planificació territorial ja s'ha fet *de facto* des de l'àmbit local. A la *Memòria general* del Pla ja s'esmenten alguns dels problemes que genera aquesta situació al constatar que «...l'oferta de sòl en determinats indrets i l'esgotament en uns altres, el diferencial de preus existent, la descoordinació entre els plans urbanístics municipals, la manca de figures de planejament supramunicipal o l'existència d'un sistema de finançament municipal que genera greus dificultats d'autonomia (i amb això porta sovint a recórrer a la urbanització com a fons d'obtenció immediata de recursos propis) són elements fonamentals a l'hora d'entendre l'actual configuració del territori metropolità».

Si a més d'aquests fets es té en compte que l'àmbit local és el menys adequat per a la planificació del medi natural, seria recomanable que el Pla intentés vèncer aquestes limitacions locals i apostar de manera més decidida a favor de la conservació dels espais naturals i la connectivitat ecològica, de manera que aconseguís superar decisions territorials dels ens locals poc encertades que el nou Pla corre el risc de perpetuar.

És en aquest sentit que caldria replantejar algunes de les decisions de base del Pla com que la seva aprovació no afecti el planejament urbanístic vigent. Atenent als valors dels diferents components medi natural, hi ha espais actualment classificats com a sòl urbanitzable que poden tenir, com a mínim, el mateix interès que altres situats en sòl no urbanitzable, de manera que intentar mantenir aquesta divisió, especialment quan són prou coneguts els problemes de fragmentació i de trencament de la connectivitat existents a l'àmbit metropolità, no sembla pas una decisió gaire encertada des del punt de vista tècnic i científic.

4 El model del sistema d'espais oberts que presenta el Pla no es té clar que reflecteixi de manera adequada la funcionalitat dels sistemes naturals de l'àmbit metropolità, atès que la informació de base que s'ha emprat no sembla prou completa, les dades aportades no són prou homogènies pel que fa als diversos components del medi natural o a les diferents parts del territori i la metodologia emprada podria contenir certs biaixos.

En el cas de l'aproximació de Barcelona Regional no es defineixen els criteris que van aplicar-se per determinar que un espai compleix la funció de connector ecològic, de manera que el resultat final és una xarxa d'espais que es desconeix si realment és funcional. Metodològicament, sembla erroni basar tota aquesta xarxa en uns nodes que són els espais naturals actualment protegits, quan, per definició, són només una mostra dels sistemes naturals de l'àmbit metropolità, o quan els criteris que van servir per la seva selecció i els seus objectius de conservació, són prou diferents entre alguns d'aquests espais. Diferents estudis ja s'han encarregat de demostrar que un espai natural protegit pot ser molt útil a l'hora de protegir una determinada espècie de la flora o de la fauna o determinats hàbitats, però també que moltes altres espècies i hàbitats tenen el seu òptim fora dels espais naturals protegits.

L'aproximació de la Diputació de Barcelona sembla basar-se amb un major nombre de dades i no parteix d'entrada de la falsa assimilació entre espai protegit i node de la conservació, tot i que quan fa referència a la connectivitat, aquesta també s'ha determinat a partir de models teòrics de connectivitat ecològica del territori.

Possiblement, a falta de més dades concretes aquest sigui el millor model possible, però potser hagués calgut fer un major esforç en l'obtenció de dades de base i, així, garantir que el model que es proposa és realment funcional des del punt de vista ecològic i no un artefacte en el qual els criteris de disseny pesen més que els realment ecològics.

Un nou exemple que reforça aquesta opinió es pot trobar en el diferent tractament que s'atorga als espais protegits en comparació amb les espècies protegides. Mentre tots els espais naturals actualment protegits estan completament inclosos en la proposta de sistema d'espais oberts, no hi ha cap mapa que indiqui que els àmbits de distribució de les espècies protegides han tingut un tractament similar o que, almenys, s'ha fet l'esforç per intentar integrar-los. La mateixa normativa comunitària s'encarrega de posar al mateix nivell la conservació dels d'espais naturals protegits i la de les àrees de distribució de les espècies protegides i migratòries. Novament, l'única documentació de base que aborda mínimament aquest vessant de les polítiques de conservació, és l'aproximació de la Diputació de Barcelona, tot i que encara ho fa de manera parcial i no queda clar quina repercussió ha tingut la seva informació a l'hora d'elaborar la proposta final.

5 Una altra mostra de la insuficiència de determinades dades de base i d'un enfocament esbiaixat que pot arribar a confondre espais de valor natural amb espais protegits normativament, es pot trobar també en el plànol *I.V.3, Valors agraris*. Segons aquest mapa en tot el Vallès, Occidental i Oriental, només hi ha un espai amb valor agrari: Gallecs. Al Baix Llobregat també es concentren la majoria dels espais agraris en el Parc agrari del Baix Llobregat. Aquesta confusió entre espais amb valor agrari i espais agraris que en l'actualitat disposen d'una figura legal de protecció, no sembla massa desinteressada.

En relació amb els espais de valor agrari, el Pla no aprofundeix prou en la seva definició i tractament. Com a exemple es pot constatar que a la plana del Vallès, dins l'àmbit de Collserola, el Pla no en dibuixa cap, i a les vessants de Collserola del Baix Llobregat només n'apareixen en un petit sector del municipi del Papiol, quan es disposa d'un elevat nombre d'estudis que posen de manifest la seva vital importància per la conservació de la biodiversitat i el manteniment del paisatge. Per tant, es considera insuficient tant la superfície designada de valor agrari, com les previsions de figures de protecció previstes o, més ben dit, no previstes per garantir la seva conservació a l'àmbit metropolità. És clar que l'activitat agrària pot desaparèixer en l'àmbit metropolità si no rep una major protecció i suficients incentius i és en aquest sentit que el Pla possiblement podria avançar molt més.

6 L'esmentat sistema d'espais oberts pot perdre el seu valor i la seva coherència si es mantenen a la normativa del Pla els nombrosos usos i instal·lacions admesos. El llistat de transformacions que es poden produir legalment en aquests sòls és clarament excessiu i desvirtuen els teòrics objectius de conservació. És en aquest sentit que l'*Article 2.6, Edificacions, instal·lacions i infraestructures en els espais oberts*, estableix un llistat excessivament elevat d'edificacions, instal·lacions i infraestructures que poden anar en els espais oberts, a més d'altres que es van desprendre puntualment d'altres articles de la normativa.

Que el nombre i la tipologia d'usos i instal·lacions admesos en el sistema d'espais oberts és poc adequat, queda palès quan l'article citat estableix que caldrà «demostrar que les construccions i els usos que es proposen no afecten de forma substancial els valors de l'àrea d'espais de protecció especial on s'ubicarien». En alguns dels casos admesos ja es veu d'entrada que mai es podrà justificar aquesta manca d'afectació, ja que sembla difícil imaginar que algunes de les instal·lacions admeses, com, per exemple, plantes de tractament de residus o centres penitenciaris, es puguin construir sense modificar de manera substancial els valors de les àrees on s'ubiquin.

Un cas diferent però també exemplar d'aquesta permissivitat en el tractament dels espais inclosos en el sistema d'espais oberts es troba en la categoria d'espais de protecció preventiva, on d'acord amb l'*Article 2.10, Espais de protecció preventiva: definició*, s'hi poden «delimitar àrees per a ésser urbanitzades i edificades».

7 La *Memòria general* del projecte de Pla s'encarrega de deixar ben clar que «sense una gestió que ajudi els sistemes a arribar a un nou equilibri, es produeix habitualment una pèrdua dels valors naturals i paisatgístics, a la vegada que són freqüents les perturbacions associades al desequilibri dels ecosistemes». És a dir, que el Pla es reconeix la necessitat de gestionar els espais naturals, però no estableix cap mecanisme per a la seva gestió ni per a la dels connectors ecològics, com tampoc fa cap valoració dels models de gestió aplicats fins a la data ni de quins resultats han aconseguit.

És indubtable que el Pla no pot assumir la gestió de tot el sistema d'espais oberts, però hauria de ser molt més explícit a l'hora d'establir quines són les prioritats de gestió del nou sistema que proposa, ja que si configura un nou model d'ordenació del territori no pot obviar la qüestió de la seva gestió i deixar que aquesta continuï fent-se com es feia abans de la concreció d'aquest nou model territorial. En tot cas, les normes, directrius i arguments que pugui establir el Pla haurien d'estar adequadament prioritzats i atribuïts de manera explícita a les institucions responsables de la seva execució, de la mateixa manera que hauria d'explicitar quines iniciatives —de govern i legislatives— caldria emprendre de manera concreta per arribar allà on el pla territorial no pot fer-ho, malgrat haver-ne detectat la necessitat.

Seria recomanable que el Pla contingué un programa concret de gestió del sistema d'espais oberts per al conjunt de l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona, el qual, anant més enllà d'unes simples recomanacions o mesures preventives, permetés posar les bases d'un model de gestió activa per al conjunt de tot el sistema d'espais oberts.

Relacionat de manera directa amb la gestió dels espais naturals, cal fer un comentari especialment crític en relació amb l'*Estudi econòmic i financer*, ja que com és tristament habitual en aquest tipus de documents, no assoleix els objectius pels quals es va crear. I el cas del tractament del sistema d'espais oberts és especialment il·lustratiu, ja que l'*Estudi econòmic i financer* només informa de la despesa actual de l'administració pública pel que fa a espais naturals protegits i a la prevenció d'incendis, però ni analitza la suficiència o l'eficiència d'aquestes inversions ni intenta calcular el cost que representaria una mínima gestió, ja sigui activa o preventiva, de la resta d'espais que constitueixen la proposta del Pla pel que fa al sistema d'espais oberts i als connectors ecològics.

Quan al final de l'*Estudi econòmic i financer* es presenta el cost total que tindrà el Pla es veu que pel que fa a conservació, manteniment i gestió dels espais oberts, es preveu la mateixa despesa que les administracions públiques ja feien abans del Pla. És a dir, que la nova proposta del pla de sistema d'espais oberts té un cost zero, no hi ha previsió de dedicar cap més recurs a la conservació, manteniment i gestió dels espais oberts que els que ja s'hi dediquen en l'actualitat. Ningú deu poder imaginar-se que la mateixa cosa es fes en relació al sistema d'infraestructures de mobilitat...

8 A l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona, quasi tant important com la conservació és la restauració. Decennis d'actuacions urbanístiques i d'infraestructures poc sensibles amb l'entorn natural i d'una manca d'una eficaç disciplina urbanística, reclamen que el Pla adopti una línia específica destinada a la restauració del medi natural i de la connectivitat ecològica en determinats punts clau. Mesures aquestes que si no s'adopten podrien arribar a invalidar altres iniciatives de conservació dels espais naturals contemplades en el Pla.

Mentre la *Memòria general* del Pla detecta ja de manera prou adequada aquesta problemàtica quan afirma que les actuals «dinàmiques territorials han conduït a la

progressiva reducció, fragmentació i degradació dels espais oberts» i, fins i tot, insinua la necessitat de «permeabilitzar en la mesura possible les barreres existents», això no es tradueix en cap mesura explícita ni en cap programa concret de restauració, limitant-se a la conservació o el manteniment del que actualment hi ha, però no avança cap a la restauració d'allò que, incomprensiblement, s'ha deixat malmetre.

Com a exemple d'aquest enfocament, es poden citar els punts crítics per a la connectivitat ecològica, els quals si bé són identificats en alguns dels mapes que acompanyen la *Memòria general* del projecte de Pla (Punts estratègics per a la Connectivitat Ecològica, Àrees de Tractament Específic, etc.), no hi ha un programa específic de restauració d'aquests punts ni d'establiment de les recomanacions específiques per a cada un d'ells per tal que totes les obres i projectes susceptibles d'afectar-los hagin de considerar aquesta variable ambiental de forma prioritària.

La *Memòria general* del projecte de Pla estableix en el seu punt 5, Reptes (demandes al planejament), que «cal detectar els punts crítics per a la connectivitat ecològica generats per les infraestructures de mobilitat a nivell territorial, i establir les directrius a seguir i desenvolupar pel planejament sectorial i urbanístic en aquests punts», i l'*Article 4.8, Condicions generals per a la implantació de noves infraestructures i per a l'ampliació de les existents*, insisteix novament en el seu punt 3 que «pel que fa a les infraestructures de mobilitat i transport existents i per tal d'evitar la fragmentació dels espais de valor natural que algunes travessen, es considera un objectiu derivat del Pla la identificació de tots els punts conflictius existents en l'actualitat per procedir-ne a la progressiva permeabilització». Realment el problema no rau en detectar aquests punts crítics, ja que la majoria estan convenientment identificats tant a la memòria general com als plànols informatius i d'ordenació, motiu pel qual cal que el Pla faci el pas següent i estableixi un programa específic de restauració i de recuperació de la funcionalitat connectiva d'aquestes àrees.

9 Pel que fa a la proposta de sistema d'espais oberts que figura en els plànols d'ordenació del Pla, sembla que deixi de banda, o inclogui només de manera parcial, alguns dels aspectes més innovadors del Pla i més necessaris per garantir la funcionalitat del sistema. A la *Memòria general*, a l'apartat de propostes del pla i en relació amb el sistema d'espais oberts, es proposa «la definició d'un sistema continu d'espais de protecció especial pel seu interès natural i ambiental que es situïn entre els eixos urbans abans esmentats, tot lligant la serralada Prelitoral amb la Litoral [...]». A la part central de la plana vallesana aquest sistema continu lligaria la mateixa serralada prelitoral amb els espais fluvials del Besòs i del peu de mont de la serralada de Marina», proposta aquesta prou encertada i que apareix convenientment cartografiada al *Plànol 1.2, Espais oberts, Proposta*, tot indicant els connectors, els connectors fluvials i els connectors amenaçats per continus urbans.

Però si es té en compte que part d'aquests connectors ha de discorre fora del sistema d'espais oberts, atès que travessen espais inclosos al sistema d'assentaments i que es creuen amb el sistema d'infraestructures de mobilitat, és raonable comprovar com la

qüestió de la connectivitat es tracta en els plànols d'aquests altres sistemes. Si es consulta el *Plànol 2.2, Sistema urbà, Planejament i sistema d'espais oberts*, es constata que malgrat cartografiar-se el sistema d'espais oberts, el traçat dels connectors no hi figura. El *Plànol 3.3, Infraestructures de mobilitat, Xarxa viària proposada*, ja no representa ni el sistema d'espais oberts ni, encara menys, el conjunt de connectors ecològics. No deixa de ser un mal senyal que els plànols que han d'orientar el desenvolupament dels assentaments urbans i de les infraestructures de mobilitat, prescindixin d'una de les principals aportacions del Pla pel que fa al sistema dels espais oberts: els connectors ecològics.

Si es té en compte que els principals punts crítics per al manteniment de la connectivitat ecològica en el conjunt de la regió metropolitana se situen en aquests punts d'interacció entre els tres sistemes estructuradors del territori, és precisament en els plànols del sistema d'assentaments i del sistema d'infraestructures de mobilitat, on més necessari és que quedi palès que cal prendre tot un seguit de mesures per garantir la funcionalitat del sistema d'espais oberts.

En l'àmbit normatiu, el tractament que han de rebre els connectors fora del sistema d'espais oberts només es tracta de manera molt genèrica a l'*Article 2.16, Actuacions en els trams urbanitzats dels cursos fluvials i en les zones verdes i els parcs urbans amb funció connectora o de transició*, i, també de manera molt superficial, a l'*Article 4.8, Condicions generals per a la implantació de noves infraestructures i per a l'ampliació de les existents*.

D'acord amb tot l'anterior es proposa que en relació amb els connectors, els connectors fluvials i els connectors amenaçats per continus urbans, s'adoptin les previsions següents:

- Atorgar una determinació gràfica específica als connectors, als connectors fluvials i als connectors amenaçats per continus urbans, de manera que seguint allò que es preveu a l'*Article 1.6, Determinacions*, es considerin com a Xarxa o com a Àmbit.
- Garantir que els connectors, els connectors fluvials i els connectors amenaçats per continus urbans, estiguin convenientment representats als plànols d'ordenació corresponents als sistemes d'assentaments i d'infraestructures de mobilitat.
- Modificar l'*Article 2.16, Actuacions en els trams urbanitzats dels cursos fluvials i en les zones verdes i els parcs urbans amb funció connectora o de transició*, el qual només fa referència als corredors amenaçats per continus urbans i obvia tot altre tipus de connector.
- Incloure un nou article al *Títol II, Sistema d'assentaments*, que estableixi de manera més completa i detallada com caldrà considerar i desenvolupar els connectors que discorren per sòls classificats com a urbans o urbanitzables.
- Desenvolupar l'*Article 4.8, Condicions generals per a la implantació de noves infraestructures i per a l'ampliació de les existents*, per evitar l'excessiva generalitat i condicionalitat amb la qual es tracta la relació entre el sistema d'infraestructures de mobilitat i els connectors que es situen fora del sistema d'espais oberts.

En relació amb els connectors es considera que el Pla hauria de fer aquest esforç de consideració i concreció i que en cap cas estaria justificat caure en la temptació de traslladar el tractament d'aquesta qüestió a l'elaboració dels nous plans directores urbanístics previstos a l'*Article 5.2, Planejament urbanístic supramunicipal*, i deixar la resolució d'aquesta qüestió als PDU, atès que les qüestions relacionades amb la connectivitat ecològica i la funcionalitat dels sistemes naturals afecten al conjunt de l'àmbit metropolità i no poden abordar-se de manera fragmentada.

10 També és necessari remarcar que les previsions del Pla en molts casos representen una densificació de la xarxa viària i ferroviària que pot significar la superació dels llindars suportables de fragmentació de l'hàbitat per a moltes espècies. El pla ja s'ha comentat que fa un primer anàlisi dels punts crítics per a la connectivitat, però no analitza adequadament l'impacte que patirien determinats ambients i espècies a causa de la reducció dels espais nucli. En aquest sentit, cal remarcar l'impacte accentuat que tindrà tota nova infraestructura en un territori on ja hi ha moltes infraestructures i que pot tenir com a resultat la pèrdua o, fins i tot, l'eliminació total de l'espai nucli, entès aquest com a hàbitat no alterat. És a dir, cal contemplar no únicament la pèrdua física d'espai que comporten les infraestructures, de vegades relativament reduïda, sinó que encara és més important valorar adequadament els efectes sobre les zones confrontants. I és en aquest sentit que el Pla també hauria de tenir més en consideració els efectes ambientals dels creixements urbanístics o d'instal·lacions de diversa tipologia que segur que es produiran a l'entorn del traçat, ja que sovint aquests són majors que els impactes directes de la pròpia via. En els cas d'algunes d'aquestes infraestructures, possiblement el Pla hauria de preveure que la seva execució anés acompanyada d'un pla especial que vetllés per la correcta ordenació del territori pel qual discorre.

11 El Pla inclou també un apartat dedicat al seguiment i a l'avaluació del seu desenvolupament i aplicació, fet aquest que cal destacar i considerar de manera positiva. L'*Article 1.12, Seguiment*, de les *Normes d'ordenació territorial*, determina que s'ha d'establir un sistema de seguiment del Pla i estableix la llista de les variables que caldrà analitzar i avaluar de manera periòdica, però si bé una d'elles fa referència a l'evolució del paisatge, no n'hi ha cap que estigui directament relacionada amb el sistema d'espais oberts o d'algun dels seus components. Possiblement seria encertat incloure en aquesta llista una nova variable relacionada amb la mesura de la connectivitat i la fragmentació dels espais naturals.

També seria convenient que en aquest mateix article 1.12 de les *Normes d'ordenació territorial*, s'explicités l'obligatorietat de realitzar els informes periòdics de seguiment que estableix, així com que es facin públics els seus resultats, ja que pel redactat d'aquest article sembla que l'única possibilitat de participació pública sigui en el moment de l'avaluació final de l'aplicació del Pla.

12 Finalment hi ha una qüestió terminològica que segur que en determinats àmbits generarà confusions. Malgrat haver-se establert ja a la normativa de política territorial i, per tant, amb anterioritat al Pla, sembla convenient fer-hi referència: es tracta del concepte d'espais oberts. A la mateixa normativa del Pla es diu que «el sistema d'espais oberts comprèn el sòl classificat com a no urbanitzable pel planejament urbanístic en el moment de l'aprovació del Pla». És a dir, que hi ha una equivalència entre espais oberts i sòl no urbanitzable.

D'acord amb l'anterior, resultarà que un espai agrícola qualificat com a no urbanitzable és un espai obert, mentre que un altre espai agrícola de les mateixes característiques però classificat com a sòl urbanitzable, però encara no desenvolupat, ja no és un espai obert. Per altra banda, a un ecòleg, per exemple, potser li costarà entendre que un bosc espès sigui un espai obert, com un prat, mentre sigui no urbanitzable.

Si quan es parlava de sòl no urbanitzable tothom entenia de quina cosa s'estava parlant, ara, amb aquest nou concepte, possiblement hi haurà més d'un malentès, especialment quan tampoc s'ha fet l'esforç per cercar una relació clara entre espai obert, sòl no urbanitzable i espai natural.

Barcelona, 14 de juliol de 2009